

קורס אוריגמי

נספחים

מפגש 1

סיפור - טובה תורה מכל סחורה

מעשה היה בסוחרים, שהפליגו יחדו באניה אל ארץ רחוקה. הפליגו הסוחרים בים הגדול ונסעו זמן רב, וכדרך הסוחרים ישבו ושווחו ביניהם על סחורתם.

"לי סחורה יקרה ביותר!" שבח אחד הסוחרים את סחורתו. "לי יש כלי-כסף וכלי-זהב יקרים."

"וסחורתי יקרה עוד יותר!" קרא בקול סוחר אחר. "לי יש אריגים יקרים ויפים, אשר מזהב ומכסף הם עשויים. הם בודאי שוים הון!"

"וסחורתי יקרה מכל סחורה!" התפאר סוחר שלישי, אשר מזונדה קטנטנה עמו. "התדעו מה יש לי? אוצרות יקרים עד מאוד - אבנים טובות, יהלומים ומרגליות."

כך ישבו כל הסוחרים ושבחו איש איש את סחורתו. רק אחד הנוסעים, יהודי תלמיד חכם, ישב לו בשקט ולמד תורה. "מהי סחורתך?" שאלו אותו הסוחרים. "סחורתי יקרה מכל סחורה", ענה האיש. "התוכל להראות לנו את סחורתך?" שאלו הסוחרים. "לא! אי אפשר לראות אותה".

חפשו הסוחרים בכל האניה, חפשו וחפשו בכל פינה, כי רצו מאוד לראות את הסחורה, אך - מאימה לא מצאו.

החלו הסוחרים להתל בו וללעוג לו ולסחורתו. "ח-ח-ח-!" איזה מין סחורה, שאי אפשר לראות אותה!" אך האיש לא ענה להם דבר והמשיך ללמוד כדרכו.

והנה לפתע התנפלו שודדים על האניה ושדדו את כל אשר בה. את כל הסחורות היקרות לקחו ואת כל הנוסעים הביאו לארץ זרה ורחוקה, בעירום ובחוסר כל.

סוּבְּבוּ הַסּוֹחָרִים בְּרְחוּבוֹת הָעִיר, רְעֵבִים, צָמְאִים וְעֲצוּבִים עַד מְאֹד, כִּי הָרִי לֹא הָיוּ לָהֶם שֵׁם חֲבָרִים אוֹ מַכָּרִים, אֲשֶׁר יוֹכְלוּ לַעְזוֹר לָהֶם.

וְמָה עָשָׂה אוֹתוֹ יְהוּדֵי תַלְמִיד חֹכֵם? הוּא נִכְנַס לְבַיַּת הַמְּדַרְשׁ וְדָרַשׁ בְּדַבְּרֵי תוֹרָה. רָאוּ הָאֲנָשִׁים אֶת גְּדוּלְתוֹ בַּתּוֹרָה וְנִכְבְּדוּהוּ עַד מְאֹד.

בְּכַבּוּד מְיוֹחָד לוֹוִיָּהּ בְּרְחוּבוֹת הָעִיר וְהִבְיֵאוּהוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל הָעֶשְׂרִי. שֵׁם נִתְּנוּ לוֹ לֵאמֹר וּלְשֵׁמוֹת וְלֹא חָסַר לוֹ מִכֹּל טוֹב.

זָכַר אוֹתוֹ תַלְמִיד חֹכֵם אֶת הַסּוֹחָרִים הַמְּסֻכָּנִים, אֲשֶׁר הָיוּ עֲדִינִן מְסוּבְּבִים בְּרְחוּבוֹת הָעִיר, רְעֵבִים וְצַמְאִים, וְרָחַם עֲלֵיהֶם. הוּא בִקֵּשׁ מִבְּנֵי הָעִיר, לְתַתּ לָהֶם לֵאמֹר וּלְשֵׁמוֹת וְגַם בֵּית לְגוֹר בּוֹ.

רְאוּ הַסּוֹחָרִים אֶת טוֹב לְבֹבוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צַדִּיק וְהוֹדוּ לוֹ בְּכָל לֵבָם עַל חֲסֵדוֹ עִמָּם. עָתָה כְּבֹר הִבְיֵנוּ הַסּוֹחָרִים, מַה יִּקְרָה הִיא סְחוּרְתוֹ שֶׁל תַלְמִיד חֹכֵם, אֲשֶׁר לֹא אָסוֹן וְלֹא שׂוֹדֵד וְלֹא כָל פְּגַע רָע יוֹכְלוּ לְקַחַת מִמֶּנּוּ אֶת הַסְּחוּרָה. וְמַהי סְחוּרְתוֹ? - הַתּוֹרָה שֶׁבְּרָאוּ!
 "כִּי טוֹבָה תּוֹרָה - מִכֹּל סְחוּרָה!"

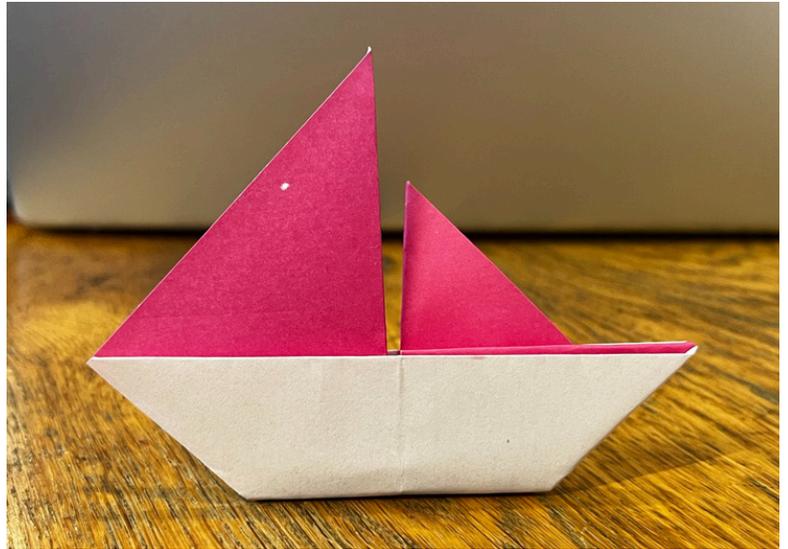
(מתוך אתר "לב לדעת")

מפגש 1

שאלות לתלמידים לאחר הסיפור

- למה התכוון החכם כשאמר: טובה תורה מכל סחורה?
- מה היתרונות של תורה לעומת סחורות אחרות שהיו על האניה?
- בסיפור אנחנו רואים כי בזכות לימוד התורה היהודי קיבל כבוד ואמצעים לקיומו. במה יש לתורה יתרון על פני זהב, כסף ויהלומים? [נמצאת בראש, אי אפשר לקחת אותה, מחדדת את המחשבה, מלמדת אותנו איך להתנהג, אפשר להעביר וללמד הלאה].

מפגש 1

סירה- רמה
בינונית

סירה- אופציה 2

מפגש 2

משל השועל והדגים - סיפור

פעם, בתקופה קשה מאוד לעם ישראל, גזרה מלכות רומי הרשעה גזירה נוראה: אסור היה ליהודים ללמוד תורה. זה היה זמן מפחיד ומסוכן, שכן מי שנתפס לומד או מלמד תורה היה עלול להיענש בחומרה רבה.

היה יהודי חכם וצדיק בשם רבי עקיבא, שלא פחד. למרות הגזירה, הוא הקהיל אנשים רבים ולימד אותם תורה ברבים. הוא ידע שהתורה היא החיים של העם היהודי, ולכן לא יכל להפסיק ללמד, אפילו שזה היה מסוכן מאוד.

יום אחד, בזמן שרבי עקיבא לימד תורה לאנשים, הגיע אליו אדם בשם פפוס בן יהודה. הוא פנה אליו ושאל בדאגה: "עקיבא! האם אינך חושש שיתפסו אותך? הרי הגזירה של הרומאים היא כל כך חמורה!" רבי עקיבא חייך והשיב לו במשל:

"פעם אחת, הלך שועל על שפת נהר. השועל היה רעב מאוד, ופתאום ראה דגים רבים שוחים בנהר ורצים ממקום למקום. הדגים נראו מבוהלים מאוד. השועל, שהיה תמיד חכם וערמומי, פנה אל הדגים ושאל אותם: 'למה אתם כל כך מבוהלים ורצים ממקום למקום?'

הדגים השיבו לו: 'אנחנו בורחים מהמכמורות שהציבו הדייגים בתוך הנהר! הדייגים מנסים ללכוד אותנו ברשתות שלהם.'

השועל חשב לעצמו: 'הנה הזדמנות טובה להשביע את רעבוני!' הוא פנה אל הדגים בתמימות מעושה ואמר להם: 'למה שלא תעלו אל היבשה? אם תבואו אליי, נוכל

לחיות יחד בשלום. אני לא אפגע בכם, כמו שאבותיי ואבותיכם חיו בשלום בעבר. 'הדגים צחקו ושאלו את השועל: 'עליך אומרים שאתה הפיקח שבחיות? אתה לא פיקח אלא טיפש! המים- הוא מקור חיינו- ואם נצא מהמים לא נוכל לשרוד! מה זה יעזור שלא יתפסו אותנו רשתות דגים אם לא נוכל כלל לחיות מחוץ למים. כך אמרו הדגים לשועל, והמשיכו לשחות במים. רבי עקיבא סיים את סיפורו והסביר לפפוס: "כמו הדגים במשל, גם אנחנו, עם ישראל, זקוקים לתורה כמו שהדגים זקוקים למים. התורה היא החיים שלנו. לכן אני ממשיך ללמד תורה.

שאלות לתלמידים לאחר הסיפור:

- מה המשל? מה הנמשל?
- מה הסיפור בא ללמד אותנו? מה מוסר ההשכל?

מפגש 3

האוצר תחת הגשר - סיפור

היה פעם יהודי בשם ר' אייזיק שגר בעיר בשם קרקוב. ר' אייזיק חלם שוב ושוב בלילות, שהוא צריך לנסוע לעיר הגדולה פראג. הוא חלם ששם, ליד חצר המלך, מתחת לגשר, מחכה לו אוצר גדול. כל כך השתוקק למצוא את האוצר, שהחליט לצאת למסע הארוך לפראג.

כשהגיע לפראג, הלך מיד אל הגשר שעליו חלם. אבל שם היו חיילים ששמרו עליו יומם ולילה. ר' אייזיק פחד לחפור מתחת לגשר ולחפש את האוצר כי חשש שהחיילים יתפסו אותו. הוא הרגיש עצוב ומאוכזב כי עשה דרך כל כך ארוכה ובסוף הוא ייאלץ לחזור הביתה בלי כלום.

במשך שלושה ימים, ר' אייזיק הלך וחזר ליד הגשר, שקוע במחשבותיו. הוא היה הולך לשם מוקדם בבוקר, מסתובב סביב הגשר כל היום, וחוזר בערב לאכסניה שבה ישן. הקצין- שראה את ר' אייזיק מסתובב ליד הגשר, ונראה עצוב מאוד ומודאג. קרא לו ושאל: "מה אתה מחפש פה? למה אתה מסתובב כאן כל כך הרבה ימים?"

ר' אייזיק סיפר לקצין על החלום שלו, איך חלם ששם מתחת לגשר יש אוצר, ולכן הגיע כל הדרך לפראג.

הקצין צחק ואמר: "מי בכלל מאמין לחלומות? גם אני חלמתי פעם! חלמתי שאני צריך לנסוע לקרקוב, לעיר רחוקה, ושם בבית של יהודי בשם 'אייזיק-רב-יוקליס', מתחת

לתנור והכיריים שלו, יש אוצר גדול. אבל מי מאמין לדבר כזה? זה רק חלום, הרי זה לא אמיתי! אתה עשית שטות שבאת לכאן בגלל חלום."

כששמע ר' אייזיק את דברי הקצין, הבין שכל המסע שלו לפראג היה רק כדי לשמוע את הדברים האלה. הוא הבין שהאוצר שהוא חיפש נמצא בעצם בבית שלו, בקרקוב! ר' אייזיק חזר הביתה, חיפש מתחת לתנור והכיריים שלו, ואכן מצא שם את האוצר. וכך התעשר והיה מאושר.

לפעמים אנחנו מחפשים את מה שחשוב לנו רחוק מאוד, אבל בעצם הוא נמצא ממש קרוב, במקום הכי מובן מאליו - בבית שלנו, בלב שלנו, או בחיים שלנו.

שאלות לתלמידים לאחר הסיפור:

- למה הקצין צחק כששמע על החלום של ר' אייזיק? מה אתם חושבים על זה?
- איך הרגיש ר' אייזיק כששמע את הסיפור של הקצין? מה הוא הרגיש שהבין שהאוצר נמצא בבית שלו?
- ר' אייזיק התחרט לדעתכם שנסע כל כך רחוק כדי להבין שהאוצר נמצא בבית שלו?
- מה למדנו מהסיפור הזה? איך אפשר ליישם את זה בחיים שלנו?

מפגש 4

שלמה המלך והדבורה - סיפור

פעם, לפני שנים רבות, שלמה המלך, המלך החכם ביותר בעולם, שכב לנוח תחת עץ תאנה בגנו המלכותי. השמש זרחה בשמיים, והכול היה שליו ורגוע. שלמה המלך עצם את עיניו לנמנום קליל של אחר הצהריים. אבל בזמן שנח, דבורה קטנה שהסתובבה בגנו של המלך, עפה ישר לעברו והתיישבה על אפו ועקצה אותו!

שלמה התעורר פתאום, כאב חד באפו, ואפו האדים כאילו היה רימון בשל. הכאב היה כל כך חזק, שהמלך לא הצליח להירגע. הוא קם בכעס מהמקום שבו נח וקרא ליועציו. שלמה המלך, שידע לדבר בשפת החיות, ציווה עליהם לקרוא לארמונו את כל הדבורים, היתושים, והזבובים שבממלכה.

תוך זמן קצר, החלו להגיע לארמון המוני דבורים, יתושים וזבובים מכל מקום בממלכה. הם הגיעו בקבוצות גדולות, כולם מרחפים באוויר, מזמזמים ונדהמים מהקריאה המפתיעה של המלך. "מה קרה?" הם זימזמו זה לזה, "מדוע קרא לנו המלך לכאן?" שלמה המלך, כשהוא עדיין כואב ונרגז, קרא בקול חזק: "מי מכם העז לעקוץ את מלך ישראל?! מי העז לעשות זאת למלך?!"

באותו רגע נשתררה דממה מוחלטת בין כל הזמזומים. כל החיות הקטנות נבהלו מאוד מהכעס של המלך. אף אחד לא העז לזוז או לדבר.

ופתאום, מתוך הקהל הגדול של הדבורים, יצאה דבורה קטנה. היא עפה לעבר שלמה המלך והתייצבה מולו, כשהיא מרכינה את ראשה ואומרת בקול קטן ורועד: "אני היא זו שעשתה את זה, אדוני המלך."

שלמה המלך הביט בדבורה הקטנה ושאל בכעס: "את?! איך העזת לעקוץ את המלך?
האם לא פחדת לעשות דבר כזה?!"
הדבורה הקטנה, רועדת מפחד, השיבה בקול שקט: "אדוני המלך, אל תכעס עליי. אני
צעירה וחסרת ניסיון, ולא ידעתי להבחין בין פרח לאף. כשעפתי על פניך, ולכן עקצתי
אותך בטעות. אנא, סלח לי על טעותי, ואולי יום אחד אוכל להחזיר לך טובה על כך."
שלמה המלך גיחך לעצמו ואמר: "את, דבורה קטנה כל כך, חושבת שתוכלי לעזור למלך
כמוני? איך תוכלי לעשות דבר כזה?"
אך דברים אלו הצליחו להצחיק את שלמה המלך, שהתרכך והחל לחייך. והחליט לסלוח
לדבורה ושחרר אותה לחופשי.

יום אחד, שמעה מלכת שבא, מלכה חכמה מארץ רחוקה, על חוכמתו של שלמה המלך,
והחליטה לבחון את חכמתו בעצמה. היא הגיעה לארמונו של שלמה עם חידות קשות,
אבל שלמה פתר את כולן בהצלחה רבה. לבסוף, הביאה המלכה אתגר אחרון למלך.
היא הציבה לפניו שני זרי פרחים - אחד מהם היה פרח אמיתי מהשדה, והשני היה פרח
מלאכותי שעשוי ביד אדם. היא אמרה: "אדוני המלך, תוכל לזהות איזה מהפרחים הוא
האמיתי."

שלמה המלך התבונן בפרחים בזהירות, אבל הם היו כל כך דומים שהוא לא הצליח
להבחין ביניהם. וכמעט בא להגיד "איני יודע"
אבל פתאום, כאילו מן השמיים, עפה לתוך החדר דבורה קטנה, אותה דבורה שעקצה
אותו פעם. היא עפה היישר אל הפרח האמיתי, התיישבה עליו והחלה לאסוף ממנו צוף.

שלמה המלך חייך ואמר בקול בטוח: "הפרח שעליו נחתה הדבורה הוא הפרח האמיתי."

מלכת שבא וכל אורחיה נדהמו מהתשובה המדויקת של שלמה והבינו ששלמה אכן חכם ביותר. הדבורה הקטנה, זו שפעם גרמה לו כאב, הפכה להיות זו שעזרה לו להצליח באתגר הקשה ביותר.

שאלות לתלמידים לאחר הסיפור:

- האם לדעתכם המלך שלמה חשב שהדבורה תוכל לעזור לו?

נסביר את המסר של הסיפור - המלך שלמה לא חשב שיש בכוחה של דבורה קטנטנה לעזור ולסייע לו, אך היא הוכיחה לו שגם לדבורה קטנה עם יכולות שונות משלו יש דרכים לעזור למלך גדול וחכם. נסביר לתלמידים שכמו שהדבורה הקטנה ניצלה את התכונות הטובות שלה כדי לעזור לאחר, גם בכל אחד ואחד מאתנו, ללא קשר לגיל ולגודל, יש תכונות טובות שיכולות להשפיע טוב על הזולת, ואנחנו צריכים לחשוב איך להשתמש בתכונות שלנו כדי לעזור לאחרים ולהשפיע טוב.

מפגש 5

יונת הזהב - סיפור

פעם, לפני שנים רבות, היה תלמיד חכם גדול ושמו היה רבה בר בר חנה. יום אחד, יצא רבה בר בר חנה למסע במדבר הרחב יחד עם שיירה של אנשים- יהודים ושאינם יהודים. המדבר היה לוחט ויבש, והמסע היה קשה ומתיש. השיירה צעדה לאיטה על פני החולות הצהובים, והשמש זרחה במלוא עוזה על ראשיהם של ההולכים. לאחר כמה שעות של הליכה, עצרה השיירה למנוחה. כולם התיישבו לאכול את האוכל שהביאו עימם. גם רבה בר בר חנה פתח את צרורו, אכל את לחמו בשקט והתבונן בנוף המדברי הרחב. לאחר שסיים לאכול, ארז את שאריותיו וחזר לשיירה שהייתה כבר מוכנה להמשיך בדרכה.

השיירה יצאה שוב לדרך, אבל בעוד רבה בר בר חנה צועד, פתאום קפץ בראשו זיכרון חשוב: הוא שכח לברך אחרי האוכל! רבה בר בר חנה ידע כמה חשובה הברכה אחרי הארוחה, שכן הברכה היא הדרך להודות לקב"ה על המזון ועל השפע שהוא נותן לנו.

רבה בר בר חנה החל להתלבט. "מה אעשה עכשיו?" חשב לעצמו. "אם אגיד לשיירה ששכחתי לברך, הם יגידו לי פשוט לעצור ולברך כאן ועכשיו, כי הברכה היא לקב"ה בכל מקום ובכל זמן."

חשב רבה בר בר חנה ועלה בראשו רעיון: "אגיד להם ששכחתי יונה מזהב!" חשב. וכך עשה.

הוא פנה אל האנשים בשיירה ואמר: "תוכלו לעצור לכמה רגעים? שכחתי יונה יקרה מזהב החשובה לי ביותר, המתינו בבקשה כמה רגעים וארוץ לקחת אותה. אנשי השיירה הבינו את החשיבות והסכימו לעצור את השיירה.

רבה בר בר חנה חזר על עקבותיו במהירות, הגיע למקום שבו אכל, עצם את עיניו, ובירך בכוונה גדולה.

כשעמד לחזור לכיוון השיירה הרגה רבה בר בר חנה- מה יגיד לאנשי השיירה שיראו שחזר ללא יונת הזהב? בעודו חושב קרה דבר מופלא: ממש ליד המקום שבו עמד, הוא ראה משהו מנצנץ בין החול. הוא התכופף וראה יונה קטנה ומוזהבת, נוצותיה זהרו כמו זהב טהור. רבה בר בר חנה הרים אותה בהתרגשות, הבין שהיונה הזו היא נס מהשמים, ואמר בליבו: "זו באמת הייתה יונה של זהב!"

הדגשה-

נדגיש לתלמידים שרבה בר בר חנה לא אמר דבר שקר:

יונה היא סמל לעם ישראל. כמו שהיונה מוגנת בזכות כנפיה החזקות, כך גם עם ישראל מוגן בזכות המצוות שהוא מקיים. הברכה היא כמו הכנפיים שמגנות עלינו, ועלינו לזכור תמיד לברך ולהודות לקב"ה על כל מה שהוא מעניק לנו. – ולכן יונת הזהב מסמלת את ברכת המזון ורבה בר בר חנה לא אמר דבר שקר.

מפגש 6

השבת אבידה - סיפור

רבי חנינא בן דוסא היה ידוע בתור תלמיד חכם גדול. יום אחד, בעודו יושב מחוץ לביתו הקטן, הבחין רבי חנינא בתרנגולים מונחים ליד ביתו. הוא הסתכל סביב ולא ראה אף אחד שבא לקחת אותם. רבי חנינא הבין שהם כנראה אבדו למישהו. חשב בליבו רבי חנינא - איזו זכות נפלה בידי- לקיים את מצוות השבת אבידה! הוא הביא את התרנגולות לביתו, האכיל אותם וטיפל בהם במסירות. וחשב לעצמו: "אני אשמור על התרנגולים האלה עד שיבוא האדם שאיבד אותם ויחפש אותם. הרי התורה מלמדת אותנו שצריך להחזיר אבדה לבעליה."

הימים חלפו, והתרנגולים שהיו תחת השגחתו של רבי חנינא התחילו להתרבות. התרנגולות הטילו ביצים, ועוד ועוד אפרוחים בקעו וגדלו. לבסוף, היה לרבי חנינא לול מלא תרנגולים.

כעבור זמן, הבית התמלא בתרנגולות, שלכלכו את הבית ומילאו את כולו, ובנוסף הרי היה צריך לדאוג להם לאוכל- רבי חנינא היה עני ולא היה לחם לשובע בביתו- ומהיכן ישיג מזון עבור התרנגולות? חשב רבי חנינא מה יעשה, הרי התרנגולות לא שייכות לו, והוא לא יכול להשתמש בהם. עד שעלה במוחו רעיון: הוא מכר את כל התרנגולים ובכסף שקיבל עבורם קנה עיזים.

רבי חנינא טיפל בעיזים במסירות בדיוק כמו שטיפל בתרנגולים. הוא האכיל אותם, חלב אותם ודאג להם עד שיבוא היום שבו הבעלים יגיע ויבקש את אבידתו.

לאחר מספר שנים, עבר האדם שאיבד את התרנגולות ליד ביתו של רבי חנינא, ולפתע נזכר שזה המקום בו אבדו התרנגולות. נקש האדם על הדלת ושאל את רבי חנינא: "אולי ראית פה את התרנגולות שאיבדתי לפני זמן מה?" שאל אותו רבי חנינא- יש לך סימנים שאוכל לוודא שאכן אתה הוא בעל התרנגולות?- מסר לו האיש את הסימנים. לקח אותו רבי חנינא לדיר והראה לו את העיזים שקנה במחיר התרנגולות.

האיש היה נרגש ומלא תודה. הוא לא ציפה למצוא את התרנגולים שלו אחרי כל כך הרבה זמן, ובטח שלא לקבל עיזים במקומם!
 רבי חנינא החזיר לאיש את העיזים, והאיש חזר לביתו שמח ומודה לקב"ה על שהביא אותו אל רבי חנינא, שבזכות הקפדתו על מצוות השבת האבידה זכה לקבל חזרה את האבידה שלו.

מפגש 7

מי שאמר לשמן שידלק יאמר לחומץ שידלק - סיפור

מנורה קטנה הייתה בביתו של רבי חנינא בן דוסא, מנורת שבת. בכל ערב שבת היו ממלאים אותה בשמן, מכניסים בשמן פתילים דקות והיו ממלאים אותה ומברכים... "להדליק נר של שבת". וכך דלקו נרות השמן של המנורה באור בהיר וזך והאירו את ביתו של רבי חנינא. פעם אחת בערב שבת הדליקה ביתו של רבי חנינא את נרות השבת, ברכה וקיבלה את השבת בשמחה כדין. עבר זמן מה והיגעה זמן בין השמשות, ורבי חנינא התכוון ללכת לבית הכנסת. נפרד מבני ביתו בפנים מאירות ועמד לצאת אך הנה ראה שביתו יושבת ופניה עצובות. שאל אותה רבי חנינא: -מה לך ביתי? למה את עצובה? הלא כבר באה שבת וצריך לשמוח!

ענתה ביתו בעצב:

-הוי אבא קרה לי דבר עצוב רציתי למלא את המנורה בשמן ומהרתי מאוד כי כבר היה קרוב לשבת ואז התחלף לי כלי השמן בכלי חומץ ובמקום להוסיף שמן הוספתי חומץ למנורה והדלקתי נר שבת! הלא עוד מעט יכבה הנר, כשלא יכבה עוד שמן במנורה ולא יהיה לנו אור בשבת ואיך לא אתעצב? נחם אותה אביה ואמר: -בתי, מי שאמר לשמן שידלק יאמר לחומץ שידלק! את שניהם ברא הקב"ה, ושניהם יעשו רצונו. ואכן, המנורה דלקה יפה כל הערב וכל הלילה, ואפילו ביום לא כבה נר השבת עד שלקחו ממנו אש להבדלה ואז כבה!!!!

(מתוך אחיה ידע)

מפגש 8

הכל לטובה - סיפור

פעם אחת, היה רבי עקיבא, בדרכו לעיר רחוקה. לאחר יום ארוך של הליכה, הוא הגיע לעיר קטנה השמש כבר שקעה, ורבי עקיבא הרגיש עייף מאוד וחיפש מקום ללון בו בלילה. הוא ניגש לדלת של בית ראשון ודפק בעדינות.

הדלת נפתחה, ובפתח עמד בעל הבית. רבי עקיבא אמר: "שלום עליכם! האם תוכל לארח אותי ללילה אחד בביתך? אני עייף מאוד מהדרך."
אבל בעל הבית הביט בו בקרירות ואמר: "אני מצטער, אין מקום אצלי בבית לאורחים. תנסה אולי אצל השכנים." וטרק את הדלת בפניו.

רבי עקיבא לא התייאש. הוא הלך לבית הבא, ודפק שוב בדלת. הפעם פתחה איש מבוגר. רבי עקיבא שאל: "שלום עליכם! האם תסכים לארח אותי ללילה אחד?"
אבל גם בפעם זו האיש סרב ואמר: "אני מצטער, אבל אין לי מקום בבית. תנסה אולי בבית הבא."

כך הלך רבי עקיבא מדלת לדלת, וכל אחד סירב לארח אותו. בכל פעם שנסגרה דלת בפניו, רבי עקיבא לא כעס ולא התמרמר. במקום זאת, הוא חזר ואמר לעצמו: "כל מה שעושה הקב"ה, הכול לטובה."

כשכבר לא נותרו בתים נוספים לנסות בהם, הבין רבי עקיבא שאין לו ברירה אלא לישון בשדה מחוץ לעיר. הוא מצא מקום בין העצים, והחל להתכונן ללילה. איתו היו חמור שהביא אותו לדרך כדי לרכב עליו, תרנגול כדי שיעיר אותו בבוקר, ונר קטן שהביא עימו כדי שיוכל להאיר את דרכו וללמוד תורה בלילה לאור הנר.

רבי עקיבא ישב בשדה, הוא התפלל לאלוקים ואמר: "כל מה שעושה הקב"ה, הכול לטובה," ולמד תורה לאור הנר.

אבל הלילה היה רחוק מלהיות שקט. פתאום, מתוך החשכה, הגיע אריה גדול עם רעמה מפחידה. האריה ניגש אל החמור של רבי עקיבא, טרף אותו ונעלם ביער. רבי עקיבא ראה מה קרה לחמור שלו, אבל במקום להיבהל או להתעצבן, הוא רק אמר: "כל מה שעושה הקב"ה, הכול לטובה,"

לא חלפו דקות רבות, ובאה חתולה זריזה. היא התגנבה אל התרנגול של רבי עקיבא ולקחה אותו למאורתה, הרחק משם. רבי עקיבא לא כעס. הוא רק חזר ואמר: "כל מה שעושה הקב"ה, הכול לטובה."

ואז, בלי שום אזהרה, נשבה רוח חזקה וקרה, שנשבה בכל הכוח על הנר של רבי עקיבא וכיבתה אותו. עכשיו היה רבי עקיבא לבדו, בלי חמור, בלי תרנגול ובלי אור. אבל גם אז, הוא אמר לעצמו באמונה: "כל מה שעושה הקב"ה, הכול לטובה." למחרת בבוקר, כשעלה השחר, נכנס רבי עקיבא לעיר וגילה שקרה שם דבר נורא: שודדים הגיעו בלילה ולקחו בשבי את כל תושבי העיר. עכשיו הבין רבי עקיבא שהכול היה לטובה. אם החמור היה נוער, התרנגול היה קורא או הנר היה ממשיך לדלוק, החיילים היו מגלים גם אותו ולוקחים אותו בשבי יחד עם כל האחרים.

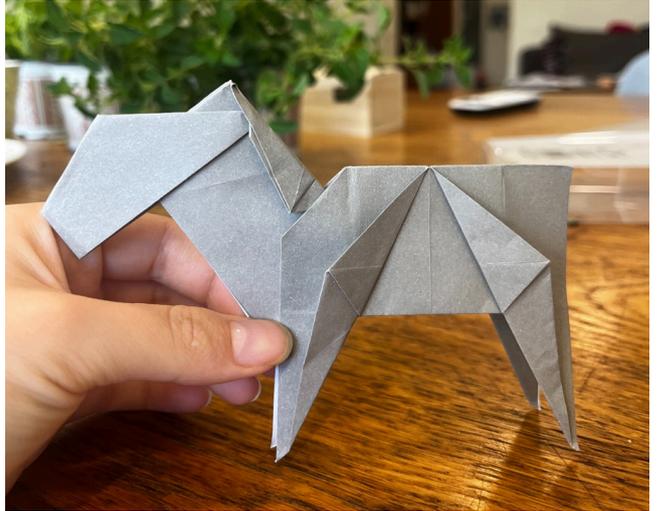
רבי עקיבא חיך ואמר לעצמו: "ולא אמרתי לכם? כל מה שעושה הקב"ה, הכול לטובה!"

מפגש 8

שאלות לתלמידים לאחר הסיפור

- לרבי עקיבא יש דרך מיוחדת להסתכל על הדברים "הרעים" שקורים. הוא מראה לנו שהם בעצם טובים. תאר והסבר במלים שלך את הדרך הזו.
- מה הציל את רבי עקיבא מהאויבים?
- חשוב על משהו "רע", שנראה רע, שקרה לך. נסה לתת הסבר, למה הדבר הזה בעצם טוב.
- מה לדעתך הרגיש רבי עקיבא לאחר שנטרפו החמור והתרנגול וכבה הנר?
- מה לדעתך הרגיש רבי עקיבא בבוקר כשהתעורר?

מפגש 8

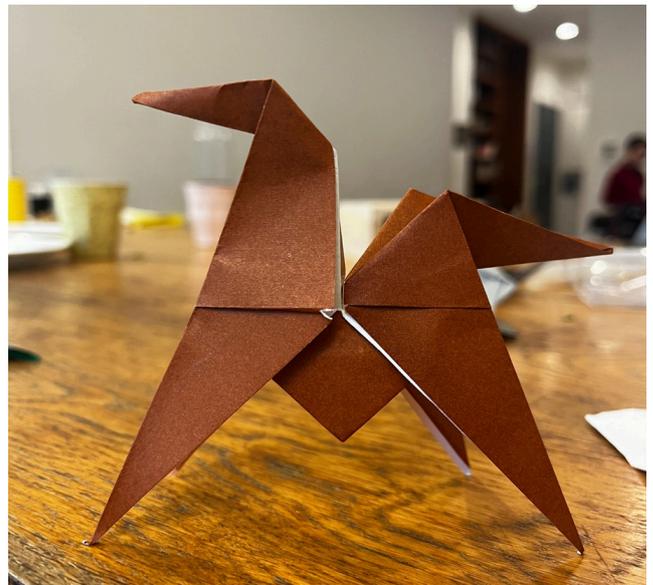

חמור- רמה
בינונית/ קשה

חמור- רמה
בינונית

חמור- רמה קלה

מפגש 9

דרך קצרה שהיא ארוכה- סיפור

פעם אחת, היה רבי יהושע בן חנניה מהלך בדרכו לירושלים. הוא הלך לבדו, בינות לעצים ולשיחים שגדלים בהרי ירושלים. ובדרכו הגיע לפרשת דרכים שבה היו שתי דרכים שהובילו אל העיר. בעודו עומד ותוהה באיזו דרך לבחור, ראה ילד קטן יושב בצד הדרך.

רבי יהושע ניגש אל הילד ושאל: "בני, האם תוכל להדריך אותי? איזו מן הדרכים מובילה במהירות אל העיר?"

הילד הביט בו ואמר: "רבי, יש לך שתי אפשרויות: דרך אחת שהיא קצרה אבל ארוכה, ודרך שנייה שהיא ארוכה אבל קצרה."

רבי יהושע שקל בדעתו ובחר ללכת בדרך הקצרה, בתקווה שהיא תוביל אותו במהירות אל העיר.

רבי יהושע החל ללכת בדרך הקצרה, ובהתחלה היא נראתה באמת קלה ומהירה. ואחרי כמה דקות כבר ראה את אורות העיר מרחוק,

אך לא עבר זמן רב והוא מצא עצמו עומד בפני מכשולים רבים: גדרות גבוהות, גנים ופרדסים סבוכים שמנעו ממנו להתקדם. כל צעד קדימה הפך למאמץ קשה, והוא הבין שהדרך הקצרה הזו ארוכה ומסובכת יותר ממה שחשב.

כשראה שלא יוכל עוד להתקדם, החליט רבי יהושע לחזור על עקבותיו. כשהגיע שוב אל פרשת הדרכים, מצא את הילד יושב באותו מקום בדיוק.

"ילד חכם," אמר רבי יהושע, "אמרת לי שהדרך קצרה, אך היא הייתה מלאה במכשולים והפכה לארוכה מאוד. מדוע לא אמרת לי מראש?"

הילד חייך והשיב: "רבי, אמרתי לך שהיא קצרה אבל גם ארוכה. מי שרוצה להגיע לעיר במהירות ובקלות, ימצא שזו אינה הדרך הנכונה."
 אז הבין רבי יהושע את חכמתו של הילד. הדרך שנראתה קלה וקצרה הייתה מלאה במכשולים שהפכו אותה לארוכה ומייגעת, בעוד הדרך השנייה אמנם היתה ארוכה יותר אך הנכונה והבטוחה אל העיר.
 "אתה חכם ונבון, בני," אמר רבי יהושע, "לפעמים הדרך שנראית קצרה ופשוטה יכולה להיות הארוכה והקשה ביותר, ואילו הדרך שנראית ארוכה יכולה להוביל אותנו ליעד בצורה הבטוחה והנכונה ביותר."

שאלות לתלמידים לאחר הסיפור:

- מדוע לדעתכם הילד אמר שהדרך הקצרה היא ארוכה והארוכה היא קצרה?
- אם הייתם במקומו של רבי יהושע, איזו דרך הייתם בוחרים ומדוע?
- מה אפשר ללמוד מהסיפור על הבחירות שאנחנו עושים בחיים?
- איך נוכל להשתמש במסר של הסיפור בחיי היום-יום שלנו?
- האם תמיד מה שנראה קל ומהיר הוא הפתרון הטוב ביותר?
- איך אתם מרגישים כשאתם נתקלים בקושי או מכשול בדרך שבחרתם?
- האם יש מישהו בחיים שלכם שאתם מקשיבים לו כדי לקבל החלטות טובות יותר?

מפגש 9

